

LJUBLJANSKI ZVON

MESEČNIK ZA KNJIŽEVNOST IN PROSVETO.

LETNIK XL.

1920.

ŠTEVILKA 12.

JANKO GLASER:

BOŽIČ.

Dvoje otrok stavi jaslice, Betlehem-mesto:
detece v jaslih in vola, ki greje ga zvesto,
svete tri kralje in zvezdo, ki kaže jim cesto,
in po vsem hribu zelenem pastirce, jagnjeta...

Dvoje otrok tiho sanje božične razpleta.

„Kaj le prinese z nebes mi Jezušček zlati?“
mlajši zamisli se — in kot metuljčki krilati
zibljejo želje se nad drevescem božičnim —
in vse odeto je v luč, kakor s čarom pravljичnim.
„Rad bi ga videl,“ zamišljeno bratec modruje,
„rad bi ga videl, predno v nebesa odpluje.“
In spet umolkmeta, kakor da čakata nanj,
s sladkimi mislimi in vsa razgreta od sanj...

Jaz pa po prstih izmuznil sem se iz sobe,
da ne zasenčim pobožne, tihe svetlobe,
ki je nad srci otroškimi se razsijala.
Kajti otožna je misel v dušo mi pala,
kakor po domu izgubljenem domotožje:
o, da še smel razodetja bi čakati tajnosti božje!

